

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.354/2025/30.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. június 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

VÉGZÉST

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. október 31. napján kihirdetett 23.B.351/2024/57. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottnak tartózkodási helye nincs.

A szabadságvesztésbe beszámítja a Terhelt1 vádlott által 2025. október 31. napjától letartóztatásban töltött időt.

Terhelt1 vádlott köteles az államnak megfizetni a másodfokú eljárásban felmerült összesen 30 226 (harmincezer-kettőszázhuszonhatezer) Ft bűnügyi költséget.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. október 31. napján kihirdetett 23.B.351/2024/57. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és rablás büntette [Btk. 365. § (2) bekezdés] miatt 8 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg, rendelkezett továbbá a vádlott által előzetes fogvatartásban idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

[2] Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, az ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A védő írásbeli fellebbezésében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem a valóságnak megfelelő tényállást állapított meg, mivel az egyes bizonyítékok részben alátámasztják ugyan az ítéletben foglaltakat, de azok a valóságban más színezetet adnak a ténylegesen megtörtént eseményeknek, ami kihat a jogi minősítésre is. A védő álláspontja szerint – szemben a törvényszék érvelésével – tanúl vallomása nem volt következetes, mivel a tárgyaláson ellentétesen nyilatkozott arra, milyen formában szeretne volna a vádlottat maradásra bírni. Hivatkozott arra is a védő, hogy a vádlott és a sértett vallomása szerint is visszaadta a vádlott az elvett alkatrészeket, amiből levezethető az, hogy a rablás eltulajdonított dolog hiányában nem valósulhatott meg. Kifogásolta, hogy a vádlott vallomását a törvényszék következtetlennak minősítette, mikor ő a verekedést mindvégig elismerte. Iratellenesnek tartotta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, amely szerint a vádlott hozzávágta a kordont a sértetthez, álláspontja szerint ilyen a kamerafelvételeken nem látszik. Megismételte azt az elsőfokú eljárásban képviselt álláspontját, amely szerint az elmeorvos szakértői vélemény megalapozatlan.

[4] A védő a jogi minősítés tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a biciklikéréssel történő ütésből nem következik az életveszélyes sérülés okozására irányuló szándék, de ezzel a kérdéssel az elsőfokú bíróság nem is foglalkozott. A védő érvelése szerint a biciklikerek gumija tompítja az ütés erőbehátását, így nem alkalmas életveszélyes állapot kiváltására, így az eredmény tekintetében a vádlott terhére legfeljebb gondatlanság róható. Ebből következően a cselekmény helyes minősítése súlyos testi sértés büntette. A rablás a védő álláspontja szerint azért nem állapítható meg, mert a vádlott az alkatrészeket már a verekedés előtt átadta a sértettnek, így nem a lopott dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszakot.

[5] Mindezek alapján a védő elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat az életveszélyt okozó testi sértés vádja alól mentse fel, és a rablás jogi minősítését változtassa meg szabálysértési értékre elkövetett lopásra, másodlagos indítványa a súlyos testi sértés büntetnének megállapítására és a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére irányult.

[6] A vádlott fellebbezésében eljárási szabályszegésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú tárgyaláson nem volt lehetősége vallomást tenni, a tárgyalást vezető bíró nem engedte meg neki, hogy kifejtse a védekezését, és kizárólag a sértett vallomásával volt elfoglalva. Ebből a vádlott az elsőfokon eljáró bíró elfogultságára következtetett. A vádlott részletesen leírta az elsőfokú eljárásban már több alkalommal előadott védekezését, amelynek a lényege az volt, hogy ő nem lopott el semmit, a sértett volt az, aki jogtalan magatartást tanúsított azzal, hogy nem engedte távozni a helyszínről, így ő jogos védelmi helyzetben cselekedett. E körben visszatérően hivatkozott arra, hogy övé az a lámpa, amiről a sértett által készített videófelvételen szó van, és azt szívésségből ajánlotta fel a sértettnek. Kifogásolta továbbá azt, hogy a lép sérülését a törvényszék annak ellenére az ő magatartására vezette

vissza, hogy e körben az orvosszakértői vélemény csak valószínűségi véleményt adott, és ismételten előadta az elmeorvosszakértői véleménnyel kapcsolatos problémáit.

[7] A vádlott fellebbezésben számos bizonyítási indítvány terjesztett elő: új elmeorvosszakértői vélemény beszerzését, a kerékpárlámpáról levett ujjlenyomat és DNS-minta összevetését, minta hiányában azok beszerzését, a tanúk poligráfós vizsgálatának elvégzését, a kép- és hanganyagok összevetését a tanúvallomásokkal, tanú3 és az 1. számú tanú kihallgatását.

[8] Összességében a vádlott azt a véleményét juttatta kifejezésre, hogy bűnössége az eljárásban nem került kétséget kizáró módon bizonyításra, ezért felmentésre, illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2025. december 10. napján kelt BF.796/2024/18. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, indokolási kötelezettségét teljesítette, azonban az általa megállapított tényállás részben megalapozatlan. Kifogásolta e körben az ügyészség, hogy az elsőfokú ítélet [15] bekezdése ellentétes az ügyiratok tartalmával, mivel a sértett vallomása és a kamerafelvétel alapján az állapítható meg, hogy a vádlott a kordont a sértett felsőtestére dobta, és azt követően ütötte őt arcon. Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott cselekményeit, a büntetékiszabási körülményeket teljes körűen vette számba, és azok helyes értékelésével szabta ki a büntetést. Mindezek alapján az ügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[10] A másodfokú bíróság a vádlott részéről előterjesztett bizonyítási indítványokat a 2026. június 10. napján kihirdetett 5.Bf.354/2025/30-I. számú végzésével elutasította, és az ügyet a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen intézte el. A bizonyítási indítványok elutasításának részletes indokait az ítéltábla a későbbiekben fejt ki.

[11] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen a védő az írásban előterjesztett fellebbezésével egyező tartalommal adta elő perbeszédét és indítványait.

[12] Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a vádlott arra hivatkozott, hogy a sértett provokálta, de ő is túlreagálta, és elismerte, hogy a konfliktust el lehetett volna kerülni. Kifogásolta, hogy az elsőfokú tárgyaláson bocsánatot kért a sértettől, de ezt az elsőfokú bíróság nem értékelte.

[13] A védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre.

[14] Mivel az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője a tényállást is támadó fellebbezést jelentett be, a felülvizsgálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű volt: az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[15] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok kifogástalan betartásával folytatta le az eljárást.

[16] A vádlott ugyan hivatkozott arra fellebbezésben, hogy védekezését nem adhatta elő az elsőfokú tárgyaláson, de a tárgyalási jegyzőkönyvek tanúsága alapján ez az állítása nem felel meg a valóságnak. Az első tárgyaláson a vádlott úgy nyilatkozott, hogy a későbbiek folyamán szeretne vallomást tenni (26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal), erre azonban végül nem került sor. Arra nem tartalmaz adatot a tárgyalási jegyzőkönyv, hogy a vádlott bejelentette volna vallomástételi szándékát, és erre a tárgyalást vezető bíró nem adott volna lehetőséget, arra viszont igen, hogy a vádlott kérdezési és észrevételezési jogával szabadon, széles körben élhetett a tárgyalás során, és az utolsó szó jogán részletes nyilatkozatot tett. Erre figyelemmel a vádlottnak az eljáró bíró elfogultságára való hivatkozása minden ténybeli alapot nélkülöz.

[17] Összességében a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék a tárgyalás során sem feltétlen, sem relatív eljárási szabálysértést nem követett el, így ítélete felülbírálatra alkalmas volt.

[18] A vádlott személyi körülményeit a másodfokú bíróság a vádlott által a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozat és az ügyiratok tartalma alapján a következők szerint pontosítja:

– Terhelt1 vádlott jelenleg a 10. osztályt végzi, élettársa nincs, gyermeke nagykorú, de nappali tagozatos tanulmányokat folytat, eltartásáról az anya gondoskodik;

– az elsőfokú ítélet [5] bekezdésben írt összbüntetési ítélettel kiszabott szabadságvesztés utolsó napját 2014. december 11-ére helyesbíti, a vádlottat ezt követően csak más jogerős szabadságvesztés büntetések végrehajtása miatt nem bocsátották szabadon, így a 2020. december 3-i szabadítási dátum megjelölését – mint nem ezen összbüntetéshez kapcsolódót – mellőzi;

– a [6] bekezdésben írt összbüntetési ítélettel kiszabott szabadságvesztés utolsó napja 2020. december 3.

– a [7] bekezdésben írt elsőfokú ítélet száma helyesen 7.Fk.10.610/2013/33.

– a vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2010. október 15. napján kelt és a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 24.Bf.VII.5380/2011/10. számú határozatával 2011. május 17. napján jogerőre emelkedett 12.B.VII.37.180/2009/30. számú ítéletével a 2009. június 9. napján elkövetett orgazdaság bűntette miatt mint többszörös visszaesőt 1 év 4 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte;

– majd a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. január 13. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 23.B.VI-VII.26.932/2010. számú ítéletével a 2009. június 22. napján elkövetett lopás bűntette miatt mint többszörös visszaesőt 1 év börtönbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte;

– a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. február 27. napján kelt és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2012. április 18. napján jogerőre emelkedett 23.Bk.24.678/2012/2. számú ítélete összbüntetésbe foglalta az utóbbi két szabadságvesztés büntetést, az összbüntetés tartamát 1 év 7 hónap börtönbüntetésben állapította meg, amit a vádlott 2020. január 4. napján töltött le.

– a [8] és [9] bekezdésben feltüntetett büntetőeljárásokban időközben már vádemelésre is sor került, és a Pesti Központi Kerületi Bíróság nem jogerősen a vádlottat szabadságvesztés büntetésre ítélte.

[19] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányosságból fakadó részleges megalapozatlansági hibában szenved [Be. 592. § (2) bekezdés *a*) pont], ezért az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés *a*) pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján az elsőfokú ítélet [15] bekezdés 1. mondata helyére a következő mondatot illeszti: „Terheltl vádlott ezt követően egy, az útfelújítási munkákhoz kihelyezett fémkordont vett magához, azt a sértett irányába emelve nagy lendülettel a felsőtestének dobta, majd őt még egy alkalommal puszta kézzel is megütötte a fején.”

[20] Az ekként kiegészített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[21] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi a védelem által vitatott tény szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett.

[22] A vádlott számos bizonyítási indítványt terjesztett elő a másodfokú eljárásban, ezek azonban nem keletkeztettek volna olyan új bizonyítékot, amelyre figyelemmel – szem előtt

tartva a Be. 584. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokat is – a bizonyítás lefolytatása szükséges lett volna a másodfokú eljárásban. Ahogy az ítéltábla a későbbiekben részletesen be fogja mutatni, a törvényszék által értékelt elmeorvosszakértői vélemény minden, az elsőfokú eljárásban a védelem részéről megfogalmazott kételyt eloszlatott, az aggálytalan volt, így új szakértő bevonására törvényesen nem kerülhetett sor. A tanúk poligráfós vizsgálata egyrészt nyilvánvalóan szükségtelen volt, másrészt pedig ezt a bizonyítási cselekményt a Be. 212. § (1) bekezdése kizárja a bírósági eljárásban. A kerékpárlámpáról levett ujjlenyomat és DNS-minták ellenőrzése úgyszintén szükségtelen volt, mivel a vádlott maga is beismerte, hogy megfogta ezt a tárgyat, de egyébként sincs adat arra, hogy ilyen mintát vettek volna a nyomozás során, a mintavétel pedig a cselekmény elkövetése után három évvel nem lehetséges. tanú3 tanúvallomását az elsőfokú bíróság törvényesen tette felolvasással a tárgyalás anyagává, az erre vonatkozó ügyészi indítványt az előkészítő ülésen nem kifogásolta a védelem, és a tanúvallomás felolvasását követően sem tettek e körben észrevételt, indítványt. Így tehát az elsőfokú bíróság törvényesen és a szakszerűen döntött a tanúvallomás felolvasása mellett, a másodfokú bíróság sem látott okot a tanú tárgyalási kihallgatására. Az 1. számú tanút az elsőfokú bíróság maradéktalanul kihallgatta, hozzá a vádlott és a védő is intézhetett kérdéseket, és a vádlott indítványában nem jelölt meg olyan tisztázatlan kérdést, amelyre figyelemmel a tanú ismételt kihallgatása elrendelhető lenne a fellebbviteli eljárásban. Végül a kép- és hanganyagok összevetését a tanúvallomásokkal az elsőfokú bíróság messzemenően elvégezte, és ezen vizsgálatáról ítéletében részletesen számot adott. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

[23] A törvényszék a tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés *d)* pontjában írtak betartásával magas színvonalon teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[24] A védelmi fellebbezések az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást is támadták. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak alapvetően megfelelt, azonban az általa megállapított tényállás kisebb részben hiányos volt [Be. 592. § (2) bekezdés *a)* pont], ez a hiba azonban a másodfokú eljárásban orvosolható volt az ügyiratok tartalma alapján [Be. 593. § (1) bekezdés *a)* pont].

[25] Az elsőfokú bíróság – szemben a védő álláspontjával – helyesen értékelte következetlennek és ennek folytán hiteltelennek a vádlott vallomását. A vádlott a nyomozás során teljes egészében tagadta a cselekmény elkövetését, a gyanúsításra úgy reagált, hogy semmi ilyen nem történt, és először a nyomozási bíró előtt is ilyen tartalommal tett vallomást. Ezt a vallomását változtatta meg a második nyomozási bírói meghallgatásán, amikor a verekedést elismerte, de a rablást nem, és érdemi védekezése szerint azért ütötte meg a

sértettet, mert az rángatta a kabátját. Később már ezt a vallomását tartotta fenn, és az elsőfokú tárgyaláson is ilyen tartalommal nyilatkozott. Ezeket a peradatokat helyesen értékelte a törvényszék (elsőfokú ítélet [75]-[76] bekezdés), érvelése – e körben elfogadva a védő által előadottakat – annyi pontosítást igényel, hogy annak nincs különösebb jelentősége, hogy a sértett inzultálta-e vagy pedig rángatta a vádlottat. De ettől eltekintve is jól látható, hogy a vádlott két eltérő tartalmú védekezést terjesztett elő az eljárás során, és az eltérésre semmilyen magyarázatot nem adott, amiből kizárólag az a következtetést vonható le, hogy a vádlott szavahihetősége kétséges.

[26] Az elsőfokú bíróság a tényállást elsősorban a sértett 1. sz. tanú által is alátámasztott vallomásra és a cselekményt rögzítő kamerafelvételekre alapította. A sértett által tett tanúvallomásról megállapította, hogy az lényegében következetes, sem önmagában, sem az egyéb bizonyítékokkal való összevetés során nem volt feltárható semmilyen hitelességi probléma. Ezzel a következtetéssel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett. A védő e körben arra hivatkozott, hogy a sértett által tett tanúvallomás nem volt következetes abban, milyen módon akarta megakadályozni a vádlott távozását. Ez a kifogás alaptalan, mivel a sértett az egész eljárás során teljes mértékben egyező tényelőadást tett arról, hogy a társasház kapuja előtt megfogta a vádlott által tolt kerékpár kormányát, de a vádlott testéhez szándékosan nem ért, és őt erőszakkal nem is akarta visszatartani. A tárgyaláson határozottan úgy nyilatkozott, hogy a vádlott el tudott volna távozni a helyszínről, és ezzel a védői fellebbezésben kiemelt vallomásrészek sem állnak ellentétben.

[27] Minden ténybeli alapot nélkül az a védői feltételezés, amely szerint a vádlott a bántalmazás előtt visszaadta volna az alkatrészeket a sértettnek, az pedig az ügyiratok tartalmával teljes mértékben ellentétes, hogy ez a sértett vallomása alapján is megállapítható lenne. A sértett már a nyomozás során is pontosan megjelölte a hiányzó alkatrészeket és azok értékét, és ezen a tárgyaláson tett vallomásában sem változtatott. E körben kiemelendő az a nyilatkozata, amely szerint „a vádlott olyan alkatrészeket akart elvinni, amikor távozni készült a helyszínről, amik az én tulajdonomban álltak. Amikor mondtam, hogy ezek az én tulajdonomat képezik, akkor nem adta vissza.” (36. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal). A sértett vallomását alátámasztja a szemléről felvett jegyzőkönyv, ami szerint a sértett a helyszínen úgy nyilatkozott, hogy eltulajdonításra került a kerékpárnyereg, ilyen tárgyat a helyszínen a szemlebizottság nem is rögzített, azt viszont igen, a sértett kerékpárjáról hiányzik a nyereg. Szintén cáfolja a védő hivatkozását a társasházon felszerelt biztonsági kamera által készített felvétel, amelyen látható, hogy a vádlott a leszerelt nyeret a táskájába rakja, és így indul el a bejárat kapu irányába. Ugyanezek a tények teljes mértékben cáfolják a vádlott azon védekezését, amely szerint a lámpa az övé volt, és más alkatrészeiről a helyszínen nem is volt szó, utóbb jött elő azzal a sértett, hogy a kerékpárnyeret is elvitte a vádlott.

[28] És bár a lopási előzményeket közvetlenül nem tapasztalta, de mind az erre utaló, a társasház bejárata előtt folytatott beszélgetésnek a vádlott és a sértett között, valamint a rendőrség sértett általi értesítésének, továbbá a bántalmazás ezt követő teljes lefolyásának szemtanújaként az 1. számú tanú a sértett vallomását annak hitelessége fokát a legnagyobb mértékben növelve mindenben alátámasztotta. Köztük kisebb – a sértettnél az őt ért támadással, az 1. számú tanúnál a félelmet keltő események gyorsaságával messzemenően magyarázható – észlelésbeli eltérés legfeljebb abban volt, hogy a sértettet az aszfalton fekvő

helyzetben érte-e az eszközös bántalmazás, és ha igen, az a kordonnal vagy a kerékpárkerékkel történt-e. Ez azonban a vallomásuk lényegi elemeinek összhangján semmit nem változtatott, az eltérést a kamerafelvételekkel teljes egészében fel lehetett oldani, az eseményeket és azok sorrendjét pedig aggálymentesen rekonstruálni.

[29] Éppen e kamerafelvételekre is figyelemmel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok tartalmának megfelelően állapította meg ítélete [80] bekezdésében, hogy a vádlott a helyszínen talált kordonnal egy alkalommal megütötte a sértettet. Ez ugyanis – szemben a védő érvelésével – a térfigyelő kamera felvételén is látható mozzanat, és a sértett, továbbá az 1. számú tanú is következetesen, a kamerafelvétellel egyező tartalommal vallott erről a bántalmazási módról. Az ügyészség azonban helyesen észrevételezte, hogy az elsőfokú ítélet tényállásából ez már kimaradt, ami a tényállás részbeni hiányosságaként értékelendő, és ami – ahogy arra már utalt az ítéltábla – a másodfokú eljárásban az ügyiratok tartalma alapján orvosolható volt.

[30] A védő és a vádlott is megismételte a fellebbviteli eljárásban azt az elsőfokú eljárásban már többször előadott véleményét, amely szerint a vádlott elmeállapotáról felvett orvosszakértői vélemény aggályos, mivel egy 15-20 perces vizsgálat alapján nem lehet a vádlott személyiségére megalapozott következtetéseket vonni. A törvényszék a védelmi kifogásokat maga is értékelte akkor, amikor elrendelte a szakértői vélemény kiegészítését arra, hogy pontosan milyen vizsgálatok alapján adtak a szakértők véleményt, és az egyes szakértői megállapítások milyen vizsgálati adatokra vezethetők vissza. A szakértők a kiegészítő szakvéleményben minden felmerült kérdésre választ adtak, a leletet tételesen elemezték és az abból kinyerhető adatokra rávetítették a véleményükben megfogalmazott megállapításokat. Ezt az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el, és az így kiegészített szakértői bizonyítás eredményét illetően az ítéltáblában sem merült fel semmilyen kétely.

[31] Az pedig a védő szintén minden alapot nélkülöző feltételezése, hogy a törvényszék a szakértői véleményből vonta volna le azt a következtetést, hogy a vádlott támadt a sértettre, illetve hogy hozzávágt a kordont. Az elsőfokú bíróság az orvosszakértői véleményből semmilyen logikai következtetést nem vont le a vád tárgyává tett cselekményre, kizárólag (és helyesen) a vádlott személyi körülményei körében tulajdonított annak jelentőséget. A tényállást nem ezen szakértői véleményre, hanem a tanúvallomásokra, a kamerafelvételekre és a sértett sérülései vonatkozásában beszerzett orvosszakértői véleményre alapította.

[32] Az orvosszakértői vélemény kapcsán a vádlott azt a kifogását fogalmazta meg, hogy az alapján nem lehet a lépsérülést az általa kifejtett bántalmazásra visszavezetni, e körben a szakvélemény álláspontja szerint nem volt kategorikus. Ezt azért nem tartotta alaposnak a másodfokú bíróság, mert ugyan az orvosszakértő valóban nem nyilatkozott úgy, hogy a vádlott által leadott ütések és a sértett életveszélyes sérülése közötti okozati összefüggés kétségtől megállapítható, de ennek kizárólag az volt az oka, hogy az ilyen következtetések levonása a bíróság feladata, az meghaladja az orvosszakértő kompetenciáját. Azt azonban a szakértő a sértett tárgyaláson megismert vallomása és az ott levetített kamerafelvételek alapján nem zárta ki, hogy a sértett által leírt bántalmazás okozhatta a kérdéses sérülést.

Minden további logikai következtetés levonása az elsőfokú bíróság feladata volt, aminek hiba nélkül eleget is tett.

[33] Ennek során pedig arra is kifogástalanul jutott a szakértői vélemény és a sértetti vallomás alapján, hogy a cselekménysor utolsó mozzanata, azaz kerékpárkerékkel történő bántalmazás volt az, amely a lépsérülést okozta (elsőfokú ítélet [81] bekezdés). E körben írt indokait tovább erősíti a kamerafelvételen (elsőfokú ítélet [69] bekezdés utolsó mondatai) is szemmel látható, jól lekövethető sértetti magatartás is: a bántalmazás ezen pontjáig tanúl a többszöri ütések követően mindig felállt, a vádlott újabb támadásait elhárítani törekedett, vagy a vádlott után ment, újra és újra fizikai kontaktusba léptek egymással, melyben a mozgását korlátozó jellemző egyáltalán nem észlelhető. Ezzel szemben a biciklikerékkel történt bántalmazás után a kezeit rögtön a derekára helyezte, a vádlottól távolodása során meg is botlott, majd leült a lépcsőre. E sértetti mozdulatsor pontosan leképezi a belső súlyos sérülés bekövetkeztét, amely a sértett vallomásával (miszerint a kerékkel történő bántalmazás okozta a fájdalommal járó súlyos hasi sérülését) és a szakértői véleménnyel együtt értékelve valóban aggálymentesen igazolja e bántalmazási mód és az életveszélyes sérülés közti tényyszerű összefüggést. Bár a tényállásban az elsőfokú bíróság külön nem rögzítette a vonatkozó megállapítását, ez hibaként nem értékelhető, pótlást nem is igényelt, elegendő volt az értékelő tevékenysége során levonni e kifogástalan következtetést. Ami pedig ennek erejével kapcsolatos bizonyítékokat illeti: a szakértő közepes-nagy erőbehatást véleményezett, majd a tárgyaláson tett nyilatkozatában a megnagyobbodott lép miatt akként foglalt állást, hogy az életveszélyes sérülés kialakulásához elegendő lett volna a közepes erőbehatás is. Az elsőfokú bíróság hibátlanul foglalt azonban állást akkor is, mikor a tényállásában mégsem csak közepes erőt kapcsolt ezen eszközös bántalmazási módhoz, ugyanis a kamerafelvételeken a vádlott indulati, nagy erejű bántalmazása vitán felül megmutatkozik.

[34] Összességében a másodfokú bíróság azt állapította meg a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységéről, hogy a bizonyítás anyagát teljes egészében feldolgozta, helyes logikával értékelte az egyes bizonyítékokat, és szinte kifogástalanul irathú tényállást állapította meg. Az elsőfokú ítélet tényállása csupán azzal – az ítéltábla által már részletesen bemutatott – kritikával illelhető, hogy az nem tartalmazza a kordonnal történő bántalmazás részmozzanatát. Ezen kívül kiegészítést igényeltek a vádlott előéleti adatai, mivel ott a törvényszék pontatlanul tüntette fel az összbüntetések kitöltési időpontját (azt a téves látszatot keltve, hogy a vádlott a jelen ügyben elbírált bűncselekményt többszörös visszaesőként követte el), és nem vett számba a büntetéskiszabás szempontjából releváns további elítéléseket.

[35] A fentiek szerint pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a cselekmény jogi minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak, az ítéltábla a jogi indokolásban csupán a védelmi fellebbezésekre és a főügyészi észrevételekre figyelemmel tart szükségesnek kisebb kiegészítéseket.

[36] A védő fellebbezésében kifogásolta a rablás megállapítását arra figyelemmel, hogy a tettlegesség előtt a vádlott már visszaadta az alkatrészeket a sértettnek, így nem lopott dolog megtartása érdekében került sor az erőszak alkalmazására. Ezzel szemben – ahogy azt a másodfokú bíróság már részletesen kifejtette – a vádlott birtokában volt a sértett kerékpárjáról leszerelt nyereg akkor, amikor a sértett őt megállította a társasház előtt, és azt nem adta vissza neki mielőtt rátámadt volna. Ezekből a tényekből kizárólag az a jogi következtetés vonható le, hogy a vádlott mint tetten ért tolvaj az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszakot, így a Btk. 365. § (2) bekezdésébe ütköző rablás büntettét törvényesen állapította meg a terhére az elsőfokú bíróság.

[37] Kifogástalan volt a testi épség elleni bűncselekmény minősítése is, e körben a törvényszék az irányadó jogszabályhelyek pontos felhívásával, a legújabb szakértői és a következetes bírói gyakorlat hivatkozásával vezette le álláspontját. Szemben a védő álláspontjával, azt is helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy az életveszélyt okozó testi sértés szándékosan és az eredmény tekintetében gondatlanul is elkövethető, így a minősítés szempontjából nincs relevanciája annak, hogy a vádlott szándéka kiterjedt-e az életveszélyes sérülés okozására. Ezzel együtt is néhány kisebb korrekciót a jogi indokolás körében szükségesnek tartott az ítéltábla, ugyanis a vádlotti tudattartalom az eredményre nézve is külön vizsgálat tárgyát kell hogy képezze, az ebben fennálló gondatlanság vagy szándékosság megítélése mint a bűncselekmény alanyi oldalának lényeges eleme, a jogi értékelésnek is mellőzhetetlen része.

[38] Egyrészt, a [95] bekezdés utolsó sorában írtakból következik, hogy a bántalmazásra irányuló egyenes szándék állt fenn a testi sértés tekintetében. Az, hogy a jelen ügyben az életveszélyes sérülés okozásra már szándékon túli eredmény volna a vádlottnál megállapítható (28. oldal első mondat), helytelen jogi álláspont, a jelen ügyben ugyanis fel sem merülhetett az elsőfokú bíróság által kifogástalanul levezetett tárgyi oldali jellemzők alapján a vádlott gondatlansága. Ezzel szemben azt kell megállapítani, hogy ebbe az eredménybe a vádlott belenyugodott, hiszen az köztudomású, hogy a felsőtestre eszközzel leadott, legalább közepes erejű ütések olyan sérülést okozhatnak, amely akár a sértett életét is veszélyeztethetik megfelelő orvosi ellátás hiányában. Az pedig, hogy a biciklikerék gumis része tompíthatta volna az ütések erejét, azért nem alapos védői hivatkozás, mert a sértett határozott vallomást tett arról, hogy a kerék tengelyének kiálló fém része találta el, de még ha elvileg tompíthatta is bármi az ütés erejét, ilyenre a bántalmazás kamerafelvételekből kitűnő jellegéből, a vádlotti indulatból egyáltalán nem lehet következtetni.

[39] Az e körben a védő által hivatkozott eseti döntések jelen ügyben nem relevánsak. A BH1993. 214. számon közzétett eseti döntés az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete kapcsán fejt ki azt, hogy súlyos testi sértés állapítandó meg akkor, ha az életveszélyes sérülés tekintetében az elkövetőt csak gondatlanság terheli. A BH1983. 309. számon közzétett eseti döntésben pedig a Legfelsőbb Bíróság azért nem látta megállapíthatónak az életveszélyt okozó testi sértést, mert az elkövetőt az eredmény tekintetében még gondatlanság sem terhelte. Jelen ügyben azonban az életveszély ténylegesen bekövetkezett, így a kísérlettel kapcsolatos értelmezési kérdések fel sem merülhetnek, és az eredmény tekintetében a vádlott bűnös, ráadásul szándékos tudata sem lehet kétséges.

[40] A védő által felhívott, jelenleg már inkább jogtörténeti jelentőségű BH-k tehát nem igazítanak el a helyes minősítést illetően. Ellenben a legújabb kúriai gyakorlat tartalmaz olyan eseti döntést, amely a tényállások hasonlósága folytán jelen ügyben is releváns. A BH2020. 194. számon közzétett eseti döntés szerint az életveszélyt okozó testi sértés büntettét követi el az, aki a sértettet hastájékon ököllel, legalább közepes erővel úgy üti meg, hogy a sértettnek életveszélyes sérülést – léprepedést – okoz, majd lépét eltávolítja. Bár ebben az ügyben az elkövetőnek csupán a gondatlansága terjedt ki az életveszélyes eredményre, az kizárólag arra volt visszavezethető, hogy egyszeri, ököllel leadott ütés eredményezte az életveszélyes sérülést. Terheltl vádlott viszont a sértettet ököllel és két különböző eszközzel, viszonylag hosszabb időn keresztül, ismétlődően bántalmazta, és a gyomortájékra is három ütest adott le gyors egymásutánban. Ilyen körülmények között az életveszélyes eredmény tekintetében a szándékosság nem lehet kétséges.

[41] A vádlott még a fellebbezésében is arra hivatkozott, hogy jogos védelmi helyzetben cselekedett azáltal, hogy a sértett nem engedte eltávozni a helyszínről, amivel elkövette a személyi szabadság megsértését. Kiindulópontként rögzítendő, hogy a vádlott azzal, hogy a sértett kerékpárjáról leszerelt több alkatrészt, a lopás bűncselekményét követte el. A sértett a vádlottat ezen bűncselekmény elkövetése közben tetten érte, felszólította annak befejezésére, majd a vádlott ellenkezését látva kiment az utcára, és hívta a rendőrséget. Ezt követően a vádlott a helyszínről távozni akart, de a sértett a vádlott kerékpárját megfogta, és közölte, hogy értesítette a rendőrséget. Ezzel a sértett semmilyen bűncselekményt nem követett el, sőt, erre a magatartásra kifejezetten feljogosította az eljárási törvény, mivel az kimondja, hogy a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni, vagy ha erre nincs módja, a rendőrséget tájékoztatni (Be. 273. §). A sértett a jogszabály engedélyét (Btk. 24. §) nem lépte túl, így magatartása jogtalan támadásnak nem tekinthető, ennél fogva a vádlott sem lehetett jogos védelmi helyzetben.

[42] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket szinte kifogástalanul vette számba, e körben csak kisebb pontosításokat tartott szükségesnek az ítéltábla.

[43] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az időmúlást enyhítő körülményként, azonban elkerülte a figyelmét az, hogy annak nyomatéka nagyobb arra figyelemmel, hogy a vádlott az egész eljárás során letartóztatásban volt (56. BK vélemény III/10. pont). A súlyosító körülmények között említi az elsőfokú ítélet azt, hogy „a toxikológiai vélemény alapján felmerült az új pszichotróp anyag hatása alatti megvalósítás”. A toxikológiai szakértői vélemény N-etil-norpentendront mutatott ki a vádlott vizeletmintájából, ami új pszichoaktív anyagnak minősül. Azonban a szakértői vélemény azt is rögzíti, hogy a fogyasztás időpontjáról és a befolyásoltságról nyilatkozni nem lehet. A vádlott tagadta, hogy a szer befolyása alatt lett volna a bűncselekmény elkövetése során, e körben orvosszakértői vélemény nem került beszerzésre, ezért a kétséget a vádlott javára már a vádhatóság, és vele együtt az elsőfokú bíróság is helyesen értékelte úgy, hogy a bódult állapotban elkövetés a

tényállás részét sem képezhette, ezért a terhére súlyosító körülményként semmilyen tény alapján nem értékelhető.

[44] Ezekkel a korrekciókkal együtt sem látott okot az ítéltábla az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítására, de annak enyhítése sem lenne összeegyeztethető a büntetési célokkal. A vádlottat korábban nyolc alkalommal ítélték el többszörös visszaesőként többnyire vagyon elleni bűncselekmények miatt, de korábbi bűncselekményei között rablás és halált okozó bódult állapotban elkövetett járművezetés is szerepel. Ebből az következik, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség igen magas, és az eddigi büntetések nem tartották vissza az újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezért a másodfokú bíróság nem az egyéni, hanem az általános megelőzési céloknak tulajdonított elsőbbséget, és ezek a tényezők együttesen a törvény szigorának alkalmazását tették szükségessé. Ezeknek a büntetéskiszabási megfontolásoknak az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés maximálisan megfelel.

[45] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról is törvényes döntést hozott, ahogy az előzetes fogvatartás beszámításáról, a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről is az irányadó jogszabályoknak megfelelően rendelkezett.

[46] Mindezek alapján az ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a személyes adatok pontosítása mellett – helybenhagyta.

[47] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról.

[48] Terhelt1 vádlott a Be. 613. § (1) bekezdése és az 574. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a másodfokú eljárásban a kirendelt védő eljárásával kapcsolatosan felmerült bűnügyi költséget.

[49] A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2026. június 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Ignác György s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. október 31. napján kihirdetett 23.B.351/2024/57. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.354/2025/30. számú végzése folytán 2026. június 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. június 10.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző